

40 DANA ZA ŽIVOT

13. dan, 17. 3. 2025.

Nakana:

Molimo za znanstvenike i liječnike da postignu napredak koji spašava živote, a ne oduzima ih.

Sveto pismo:

Zaista, zaista, kažem ti: govorimo što znamo, svjedočimo za ono što vidjesmo, ali svjedočanstva našega ne primate. Ako vam rekoh zemaljsko pa ne vjerujete, kako ćete vjerovati kad vam budem govorio nebesko? (Iv 3, 11 - 12)

Razmatranje:

Ova priča počinje 2018. kad mi je kuma preporučila knjigu *Rođeni smo i nikada nećemo umrijeti*, svjedočanstvo Chiare Corbello Petrillo. Chiara i njezin suprug saznali su za tešku dijagnozu svog prvog djeteta i preporuka liječnika je bila abortus. Abortus su odbili, Chiara je iznijela trudnoću do kraja, dijete je kratko živjelo, krstili su ga, pružili mu ljubav i ispratili ga na vječni počinak. Isto se dogodilo i s drugim djetetom. Naučila sam da sva djeca trebaju ljubav, odnosno da svaki čovjek treba ljubav. Početkom 2019. imali smo dvoje djece u dobi od 10 i 6 godina i htjeli smo treće dijete. Svi smo se jako veselili kad smo saznali da sam trudna. Zajedno smo išli na pregled na kojem sam saznala da nosim djevojčicu. Do 6. mj. trudnoće sve se činilo u redu. No, onda mi je na jednom pregledu doktorica rekla da joj se čini da bubreg nije veličine koje bi trebao biti i poslala nas je na dodatne pretrage. Ja sam i dalje vjerovala da je sve u redu. Na pregledu bebinog srca sam saznala da beba ima teške srčane greške s kojima može biti povezana i kromosomska bolest. Cijeli svijet mi se srušio, izašla sam iz bolnice i plačući sjela u auto. Na dodatnom pregledu potvrđuje se dijagnoza i doktor kaže „da se ne brinem jer postoji Slovenija“. Jedino što sam mu tada mogla reći, onako jadna, tužna i ranjena, je da ću ja svoje dijete roditi. Potvrđeno je uskoro da naša Rita ima trisomiju 18. Nakon jednog dana pada i tuge krećemo ponovno moliti i vjerovati da će se dogoditi čudo. Kad smo došli k sebi, sjeli smo zajedno s djecom i sve im objasnili na način na koji oni to mogu razumjeti. Oboje su izrazili želju da upoznaju svoju seku te su odlučili biti u čekaoni za vrijeme poroda jer nismo znali koliko će naša Rita živjeti. Zadnji mjesec prije poroda sam zamolila Gospodina, ako će se moje dijete roditi i živjeti kratko, da je odmah uzme, jer to neću preživjeti. Hvala Mu što nije uslišao moje molitve i da je imao drugi plan za nas te nam dao s našom Ritom i teška i predivna 2 mjeseca i 12 dana.

Kad je Rita došla na svijet, meni je najvažnija stvar bila da je krstimo. Odmah po porodu sam izvadila bočicu s blagoslovljenom vodom i predala je suprugu. On je uzeo

bočicu i riječima: „Rita, ja te krstim, u Ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.“, te blagoslovljenom vodom krstio našu kćer. Ta dva mjeseca živjeli smo dan po dan, ali u šestoj brzini. Provodili smo koliko nam je bilo dopušteno vremena s Ritom, a ostalo vrijeme s drugo dvoje djece. U bolnici smo proslavili Ritin prvi i drugi mjesec. Donijeli smo balone i tortu i podružili se s pedijatrima i sestrama. Imamo zajedničke obiteljske slike s tih proslava. U to vrijeme smo punili svoja srca uspomena, zagrljajima i poljupcima. Na nedjeljnim misama sam dugo molila za čudo. U jednom trenutku sam shvatila da trebam predati sve u Božje ruke, ali to mi je bilo jako teško. Govorila sam: „Bože, ja znam što ti želiš da ja kažem, ali ja to ne mogu reći, ja želim čudo...“. Napokon sam, na jednoj nedjeljnoj misi, klečeći za vrijeme Pretvorbe izgovorila: „Bože, predajem ti Ritu i njen život, sebe i cijelu svoju obitelj, neka bude tvoja volja, a nama daj snage da izdržimo sve kroz što ćemo prolaziti.“ Bog nam je dao tako veliku i nadnaravnu snagu da prođemo kroz tako teške situacije. Naše obitelji, prijatelji i sestre u bolnici više su puta naglasili kako se vidi taj poseban mir i snaga. Suprug i ja smo jedno drugome bili velika podrška. Križ koji smo imali, zajednički smo nosili, ali najvažnije od svega je da smo ga predali Gospodinu i molili Ga da nam da snage. Jedino što sam još molila je, da ako je moguće, budemo uz Ritu u njenim posljednjim trenucima. Predzadnji dan dok sam bila uz nju, osjetila sam da trebam reći: „Rita, ako moraš ići, mama te pušta. Volim te najviše na svijetu, ali ako moraš ići, ja te puštam...“ Sutradan, na nedjelju Krista Kralja, nešto prije 15 sati držala sam svoju Ritu na rukama, suprug je sjedio pored nas i grlio nas, a Ritina kuma, moja sestra Nikolina je bila iznad nas i tako smo nas troje ispratili Ritu u nebo. To je bio jedan od najtežih trenutaka u našim životima, a ujedno i najmilosnijih. Zahvaljivala sam Isusu što Rita nije bila sama i što je bila u našem zagrljaju voljena i ljubljena do zadnjeg trenutka. Rita je živjela, Rita je kćer, sestra, unuka, nećakinja, prijateljica i susjeda. Njen život je promijenio naše živote i utjecao na živote naše obitelji i prijatelja te i dalje kroz svjedočenje utječe na živote drugih ljudi. Rita nije roba s greškom koja se može vratiti. Rita nam je svima pokazala da je njen život imao smisao bez obzira koliko je kratko trajao.

mama Tea Bekavac

Molitva:

Zdravo Marijo, milosti puna, Gospodin s tobom. Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje, Isus. Sveta Marijo, Majko Božja, moli za nas grešnike, sada i na času smrti naše. Amen.